

Povestea castanei

Ina M.

O castană mititică
A căzut , cu multă frică,
La piciorul unei bănci,
În covorul plin cu lănci.

Singură și cam stingheră
Prinsă-n chinuita sferă,
Formă dată de copac,
Se-ntreba:" Ce să mă fac?

Singurică, maronie
Prinsă-n lumea asta vie
De verzi fire de iarbă,
Cine o să-mi dea de treabă?

Dacă sunt uitată-aici
Printre gâze și furnici,
Sunt totuna cu pământul,
Uite, parcă-mi văd mormântul!"

Dar pe bancă, o mămică
C-o fetiță mititică,
Se așează grațioase
Ca prințesele sfioase...

Și fetița cu codițe
Ce-avea roșii săndăluțe,
Legănându-și un picior
Dă drumul sandalei -n zbor...

„Ce-ai făcut, prințesă mică?”
Întrebă a sa mămică...
„Acum calcă-ncet pe iarbă
Și pune-ți sandaua-n grabă!”

Cum se-apleacă,bucălata,
În timp ce spunea:" Sunt gata!"
Vede strălucind în iarbă
O mingiucă care-i strâmbă.

„Mama, mama, uite-o minge!”
Și cu ea la bancă-ajunge...
Deschizând mânuța mică,

Spune:” Simt că-i este frică!

Vreau s-o iau cu mine-acasă,
Să o pun încet pe masă,
Să mă joc cu ea tot timpul
Noaptea să-mi păzească somnul!”

„Poți s-o duci cu tine-acasă
Ca pe-o jucărie-aleasă
Și-nainte de culcare
Să-i spunem povestioare!”

Auzind, castana mică,
Nu mai simțea nicio frică
Și-n căldura din mânuță
Puse-n sfera ei speranță.